

SEX-БАЛАСЫ

3 жыцца
«галубкоў»

Калі гаварыць пра цёплую пару года, вядома, лепш займацца гэтым недзе на лузе, каля рэчкі... Галоўнае, каб авадні з камарамі не дапаклі. Вельмі падыходзіць таксама ціхая лясная сцежка... Праўда, калі займацца працэсам павольна або ў высокай траве, ёсць рызыка якога кляшча падчапіць. Стары вясковы парк — увогуле ідэальны варыянт: і прахалода табе пад кронамі вялікіх векавых дрэў, і людзей, як правіла, няма... Не, можна, вядома і на алею гарадскога парку выбрацца, асабліва калі хочацца экстрэму, увечары (Як у тым анекдоте: «Шахматыст быў з дзяўчынай у парку, і на іх напалі хуліганы. Ацаніўшы абстаноўку, ён вырашыў ахвяраваць каралевай»)... Некаторыя рызыкуюць «засвяціцца» недзе ў двары дома, але такіх няшмат, маўляў, што за «дзіцячы сад». Цэнтральны праспект, крамы, метро — вось што сапраўды забяспечвае адрэналін, казыча нервы табе і навакольным! Галоўнае, каб людзей побач было паболей, каб увагі — з усіх бакоў!..

Не ведаю, пра што падумалі вы, але я пра чарговую тэму «Баласай» — шпацир закаханых і увогуле пра парачкі. Ну, тыя, што ходзяць, узяўшыся за рукі. З боку паглядзець — чыста галубкі. Праўда, тут я, на жаль, не ў сэнсе — «птушкі міру», а зусім нават наадварот. Вы ж ведаеце, за што камунальнікі не любяць галубоў-птушак? Вось і мы пагаворым прыкладна пра тое ж, толькі датычна людзей. Пра тых, што робяць усё падкрэслена дэманстратыўна, на публіку. Каб было больш зразумела, пра што гаворка, можна, напрыклад, прыгадаць пару Джыгурда—Анісіна. Галоўны «вяхір» у гэтым тандэме, вядома, Джыгурда, але і жонка «запальвае». Дастаткова прыгадаць хаця б выкладзены ў інтэрнэце відэаролік яе родаў. Карацей кажучы, калі ведаць усё іх «прыгоды», застаецца толькі прыгадаць анекдот: «Калі бачу ў парках на лаўках выразаня імяны закаханых, гэта не падаецца мілым. Мне трывожыць пытанне: навошта людзі на спатканне бяруць нож?» Але гэта «птушкі» высокага палёту: яны калі і ўплываюць неяк на нас, дык хіба толькі з экрану тэлевізараў. Тут усё проста — выключыў і не глядзі. Аднак такіх «галубоў» хапае і ў нашым штодзённым жыцці, і вось іх ужо часам бывае абмінуць...

Фота Марыны БЕГУНОВАЙ.

Раней, калі хто памятае са старэйшага пакалення, з дзяўчатамі «хадзілі». «Ты з кім цяпер ходзіш?» Хадзілі на шпациры ў прамым сэнсе слоў, нават не заўсёды пад ручку. Але і гэтага магло быць дастаткова, каб сябры, родныя гэтую пару «пажанілі». А ўжо калі заўважылі, што хлопец з дзяўчынай недзе, узяўшыся за рукі, прайшліся... «Хадзілі» неяк сарамліва, па магчымасці не навідавоку. Ні даць ні ўзяць — галубкі!

Раней, калі хто памятае са старэйшага пакалення, з дзяўчатамі «хадзілі». «Ты з кім цяпер ходзіш?» Хадзілі на шпациры ў прамым сэнсе слоў, нават не заўсёды пад ручку. Але і гэтага магло быць дастаткова, каб сябры, родныя гэтую пару «пажанілі».

А што цяпер? Памятаеце анекдот? «Два ёлупні, паглядзеўшы стужку «300 спартацаў», паўгадзіны стрымлівалі натоўп людзей на эскалатары ў метро». Дык вось, ролю гэтых персанажаў у жыцці часта займаюць парачкі закаханых. І вы ж неаднойчы бачылі, так? Павольна выйці з вагона, гэтак жа разам (абавязкова!) прайсціся праз два турнікеты, прыгожа ў гэты момант узмахнуўшы счэпленымі рукамі... І нічога, што ззаду натоўп «зламаў» крок, уткнуўшыся ў спіны «галубкоў», а паперадзе на дзясятка метраў ужо даўно нікога няма. Няхай увесь свет пачакае — каханне ідзе! Гэта пры тым, што ў таго «кахання» яшчэ, як той казаў, малако на вуснах не абсохла. Такія вось гульні ў дарослых. Даволі часта, на жаль, вульгарныя...

Школьніца, гераіня амерыканскай моладзевай камедыі «Першы раз» (так, так, вы ўсё правільна зразумелі) якраз пра тое гаворыць свайму хлопцу: «Ведаеш, я не танцюю, я не танцюю, я не танцюю пры ўсіх. Мяне ад гэтага ванітуе. Гэта ж ідыятызм. Стануць пасярод гандлёвага цэнтру — і давай пры ўсіх лізацца. Фу!»...

Калега вельмі трапна заўважыла пра пачатак новага навучальнага года: «На вуліцах з'явілася шмат маладзенькіх дзяўчат. Першакурснік адразу можна пазнаць па новых туфлях і басаножках». Гэта значыць, што, не паспее азірнуцца, як у горадзе з'явіцца новая колькасць парачак... Як паказвае досвед, не ва ўсіх з іх адносіны захавваюцца надоўга. Што, у прычыне, натуральна: у такім узросце не кожны малады чалавек гатовы да сур'ёзных стасункаў. Пахадзіць пад ручку — самы прасты вонкавы спосаб паказаць сваю самастойнасць і даросласць. Насамрэч многія яшчэ знаходзяцца ў палоне юнацкіх летуценняў. Як казаў галоўны герой згаданай моладзевай камедыі: «Секс... Вось што я ведаю пра яго... Секс лепшы, пакуль яго яшчэ не было. Таму што, пакуль яго яшчэ не было, секс — гэта мара, вакол якой круціцца ўвесь твой свет. А пасля... А пасля гэта толькі секс...»

Як бы там ні было — гэта цудоўны час у жыцці, які ніколі ўжо не паўтарыцца. Калі ўсё ўпершыню. Калі ўсё прыгожа і ідзе ад сэрца. Лёгка дотык рук, вуснаў... Не напакан, каб не спужаць тое, што нараджаецца...

У канцы стужкі дзяўчына, не стрымаўшыся, на вачах ва ўсёй школы кідаецца ў абдымкі да маладога чалавека і цалуецца з ім. Таму што да яе прыходзіць сапраўднае пачуццё... Галубкі сустраліся. Глядач змахвае слёзы. Хэпі энд.

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«...КАБ МОДНЫЯ ТЭНДЭНЦЫ
СПАЛУЧАЛІСЯ З ВАШЫМ КАМФОРТАМ»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Ці адрозніваецца падыход да кліента ў залежнасці ад яго ўзросту?

— Калі працуеш з дзецьмі, то тут выбар касцюма і яго бачанне залежыць ад пастаноўкі будучага нумара. Калі ёсць песня, пад якую ўсё робіцца, то сцэнічнае ўбранне абмяркоўваем з харэографам, кіраўніком юных артыстаў. З дарослымі працэс нечым падобны. Мне вельмі важна спачатку пазнаёміцца з кліентам і зразумець яго жаданні. Напрыклад, прафесійны занятак заўсёды накладвае на чалавека свой адбітак. Улічваецца і тое, для якой нагоды патрэбны рэчы. Калі гаворка ідзе пра вячэрнюю сукенку, то мае значэнне фармат мерапрыемства. Акрамя гэтага, улічваецца тып фігуры, колер, каб адзенне магло выйгрышна глядзецца на сваёй гаспадыні. Калі мы з кліентам ужо вызначыліся з эскізам, то едзем у краму і шукаем патрэбныя матэрыялы для пашыву.

— Колькі вам патрэбна часу, каб пашыць вячэрнюю сукенку?

— Бывае, што ўбор шыецца вельмі хутка. Калі трэба зрабіць тэрмінова, то магу і за дзень пашыць. Але ў такім выпадку павінны быць вызначаны рамкі — што будзе на выхадзе. Добра, калі даецца больш свабоды для творчасці, але тады на пашыў можа спатрэбіцца каля месяца.

— Паралельна працуеце над стварэннем новых калекцый?

— Новую калекцыю я абавязкова «адшываю» кожны паўгода. За два-тры месяцы да пачатку працы над ёй пачынаю думаць над канцэпцыяй, над тым, дзе буду яе выстаўляць. Зараз вось у кастрычніку плануем паказаць. Бывае, што адна калекцыя прадаецца за тыдзень, а з іншай ёсць магчымасць выстаўляцца на розных мерапрыемствах.

Калі праглядаеш калекцыі іншых дызайнераў, то ў падсвядомасці нешта застаецца, узнікае рызыка паўтарыцца, а я не люблю капіравання. Хочацца развіваць уласнае бачанне.

— Ці ўнікаюць думкі выйсці на маштабную вытворчасць?

— Я працую адна, таму нялёгка справіцца з усімі нагрузкамі. Думкі пра маштабную вытворчасць узнікаюць, але пакуль што я бачу іх рэалізацыю ў тым, каб «адшываць» асобныя часткі мадэляў, а потым збіраць іх у канчатковы прадукт. Сваё значэнне мае і наяўнасць стартавага капіталу, тады можна думаць пра пашырэнне вытворчасці.

Дызайн адзення мае шматгадовую гісторыю. Як, на ваш погляд, не згубіць сваёй «фішкі» і разам з тым самаўдасканалюцца ў гэтай сферы?

— Павінна прысутнічаць разнастайнасць, жаданне здзіўляць кожны раз. У некаторых дызайнераў ёсць «фішка», і яны паўтараюць яе ўвесь час, але яна ўжо не дае першапачатковага эфекту. Ты ідзеш на новы паказ, аднак нічога новага не бачыш. У мяне не бывае дзвюх аднолькавых сукенак. Нават пры выкарыстанні аднолькавай тканіны мадэлі будуць рознымі. Звычайна ў паказе ўдзельнічаюць каля 35 мадэляў, і кожную з іх я распрацоўваю пад розныя фігуры і тыпажы.

Канкурэнтаздольнасць сярод дызайнераў... У чым яна праяўляецца?

Правільны пасыл

НЕ ТРЭБА НАС ПУЖАЦЬ

Маладыя людзі лепш засвойваюць інфармацыю пра патэнцыяльную небяспеку, калі ім паведамляюць аб плюсах адмовы ад шкодных дзеянняў, а не пужаюць жудаснымі наступствамі, сцвярджаюць брытанскія навукоўцы. Іх праца была апублікавана ў часопісе Proceedings of the National Academy of Sciences.

У ходзе эксперымента даследчыкі пераканаліся, што звесткі з негатыўным падтэкстам засвойваліся маладымі людзьмі горш і не ўплывалі на прыняцце рашэнняў, што, як правіла, уласціва для дарослых людзей, якія ўзважваюць усё «за» і «супраць» і ацэньваюць магчымая адмоўныя наступствы сваіх дзеянняў. У той жа час

— Быць канкурэнтаздольным для дызайнера — значыць адпавядаць пэўнаму ўзроўню. На мой погляд, ён вызначаецца тым, што павінна прысутнічаць цяжкае і імкненне пераадолець уласныя памылкі. Галоўнае — не спыняцца, калі сёння ў цябе нешта не атрымалася. Не апускаць рук, самаўдасканалюцца і шукаць свайго кліента, якому будзе падабацца створанае вамі.

— Вы вылучаеце для сябе кагосьці з калег?

— Казаць, што нехта з іх мяне натхняе, не буду, бо ў нас з імі розныя падыходы да творчасці. Ёсць тыя, чые працы мне падабаюцца, і гэтыя людзі выклікаюць у мяне павагу. Сярод іх нашы беларускія дызайнеры Юлія Латушкіна, сёстры Парфяновіч, з сусветных — Како Шанэль. Але калі праглядаеш калекцыі іншых дызайнераў, то ў падсвядомасці нешта застаецца, узнікае рызыка паўтарыцца, а я не люблю капіравання. Хочацца развіваць уласнае бачанне.

Стыль — гэта самавыяўленне і адпаведнасць модным тэндэнцыям. Што параілі б тым, хто знаходзіцца ў пошуку на гэтым шляху?

— Павінен быць мікс. Не варта ігнараваць тэндэнцыі, на якія звяртаюць увагу прафесіяналы. Але галоўнае, каб актуальныя тэндэнцыі спалучаліся з вашым камфортам. Добра адчуваеш сябе, як правіла, тады, калі адзенне сядзіць па фігуры. Таму трэба шукаць і эксперыментываць да той пары, пакуль не знойдзеш сваё. Нават базавыя рэчы ў гардеробе — яны розныя для кожнага чалавека. У людзей яшчэ не да канца выхавана патрэба выяўляць сябе ў адзенні, бо не кожны мае магчымасць апрацаваць так, як хочацца. Людзі вымушаны думаць не пра тое, як «прэзентаваць» сябе, а перш за ўсё пра тое, як пракарміць сям'ю. Таму і адсутнічае пошук уласнага стылю...

Алена ДРАПКО.

рэспандэнты ўсіх узростаў аднолькава добра засвойвалі звесткі з пазітыўным пасылам. Гэтым, на думку даследчыкаў, можна патлумачыць невысокую эфектыўнасць кампаній, арыентаваных на моладзь, якія папярэджаюць пра небяспеку неакуратнага ваджэння аўтамабіля, неабааронага сексу або спажывання наркатыкаў і алкаголю.

На думку навукоўцаў, нізкі эфект жahlівых карцінак на пачках цыгарэт у асяроддзі маладых курцоў тлумачыцца асаблівым унутраным «фільтрам», праз які юнакі і дзяўчаты прапускаюць інфармацыю. Такім чынам аўтары даследавання прыйшлі да высновы, што акцэнт на выгадзе разумных і асцярожных паводзін можа аказаць значна большы ўплыў на моладзь.

Надзея НІКАЛАЕВА.

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12
ад 19 лютага 2009 года выдадзена

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнікі газеты — установа «Рэдакцыя газеты «Звязда»;
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказны за выпуск — намеснік галоўнага рэдактара Наталля КАРПЕНКА.

Адрас рэдакцыі:
220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактны тэлефон: 292 44 12.
e-mail: posts@tut.by; info@zvuzda.minsk.by

Газета адрэагавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
Тыраж 22.808.

Нумар падпісаны ў 19.30 11.09.2013 г.